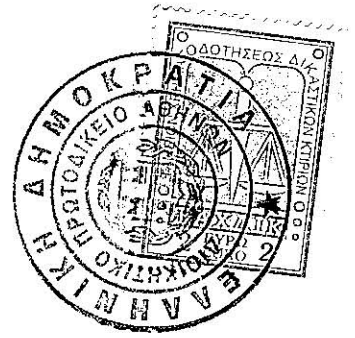

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΠΑΡ ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, Β' ΟΡΟΦΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 690 77 27 088

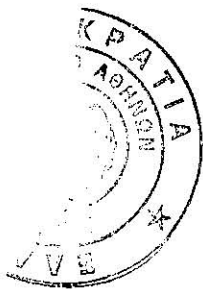

**ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**

ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

*Δυνάμει της παραγράφου 5 τού άρθρου πρώτου της από 25-2-2020
πράξεως νομοθετικού περιεχομένου (Φ.Ε.Κ. Α'-42/25-2-2020)*

1. [REDACTED]
2. Πρωτοπρεσβυτέρου πατρός Ιωάννου Διώτη, κατοίκου Αθηνών, Πλατεία Βικτωρίας, αρ. 9, συνταξιούχου εφημερίου, ΑΦΜ 004963378.
3. [REDACTED]
4. [REDACTED]
5. [REDACTED]
6. [REDACTED]
7. [REDACTED]

8. [REDACTED]
9. [REDACTED]
10. [REDACTED]
11. [REDACTED]
12. [REDACTED]
13. [REDACTED]
14. [REDACTED]
15. [REDACTED]
16. Χρήστου Παπασωτηρίου του Ιωάννου, Δικηγόρου, κατοίκου Αθηνών, οδός Πανεπιστημίου 34 και Ιπποκράτους 1, με ΑΦΜ 062459662.

ΚΑΤΑ

1. Του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων, εδρεύοντος εν Αμαρουσίου Αττικής, οδός Α. Παπανδρέου 37
2. Του Υπουργού Υγείας, εδρεύοντος εν Αθήναις οδός Αριστοτέλους.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΙΝ

Τής υπ' αριθμόν 2867/Υ1 κοινής αποφάσεως τών Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας περί επιβολής τού μέτρου τής προσωρινής απαγορεύσεως της τελέσεως παντός είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών στους θρησκευτικούς χώρους λατρείας για το χρονικό διάστημα από 16.3.2020 έως 30.3.2020, δημοσιευθείσης στο Φ.Ε.Κ. υπ' αριθμόν 872/Β/16-3-2020.

Κατά πάσης συναφούς ετέρας πράξεως ήθελε εκδοθεί και δη περί τυχόν παρατάσεως τού ληφθέντος ως άνω μέτρου.

A. ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Οι καθ' ών διά τής ώδε προσβαλλομένης κοινής των υπουργικής αποφάσεως προέβησαν στην επιβολή τού μέτρου τής προσωρινής απαγορεύσεως παντός είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών στους θρησκευτικούς χώρους λατρείας, συμπεριλαμβανομένων τών Θείων Λειτουργιών καί Μυστηρίων, πού τελούνται σε όλους τους Ιερούς Ναούς, Μονάς καί χώρους λατρείας τής Ανατολικής Ορθοδόξου τού Χριστού Εκκλησίας, κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ 16ης-3-2020 και 30-3-2020.

Συγκεκριμένα διά τού άρθρου μόνου τής προσβαλλομένης κοινής των αποφάσεως οι καθ' ών αυτολεξεί απεφάσισαν: *«1. Την προσωρινή απαγόρευση της τέλεσης κάθε είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών σε όλους ανεξαιρέτως τους χώρους θρησκευτικής λατρείας (κάθε είδους και κάθε νομικού, κανονικού και εν γένει θρησκευτικού καθεστώτος ναών και παρεκκλησίων, ευκτηρίων οίκων, τεμενών κ.λπ.) κάθε δόγματος και θρησκείας, ανεξαρτήτως μεγέθους και χωρητικότητάς τους, στο σύνολο της Επικράτειας, για προληπτικούς λόγους δημόσιας υγείας και για το χρονικό διάστημα από 16.3.2020 έως και 30.3.2020, κατά τα αναφερόμενα στις σχετικές εισηγήσεις της Εθνικής Επιτροπής Προστασίας Δημόσιας Υγείας έναντι του κορωνοϊού COVID-19: Επιτρέπεται μόνο η προσέλευση πιστών, για ατομική προσευχή με βραχεία παραμονή τους στον χώρο λατρείας, τηρουμένης της αναλογίας του ενός ατόμου ανά 10 τ.μ. επιφανείας και με ελάχιστη απόσταση τα δύο (2) μέτρα μεταξύ τους.*

Στον υπολογισμό του προηγούμενου εδαφίου περιλαμβάνεται αποκλειστικά και μόνο η επιφάνεια του κύριου/ ωφέλιμου χώρου που εξυπηρετεί τις λατρευτικές ανάγκες και δεν συμπεριλαμβάνονται οι επιφάνειες τυχόν άλλων όμορων κυρίων χώρων του ακινήτου που εξυπηρετούν δραστηριότητες μη λατρευτικές (π.χ. χώρων σεμιναρίων και αναγνωστηρίων), τυχόν βοηθητικών χώρων (π.χ. γραφείων, αποθηκών), χώρων υγιεινής, κοινοχρήστων κ.λπ. Οι υπεύθυνοι των χώρων λατρείας οφείλουν να διασφαλίζουν ότι τηρείται ανά πάσα στιγμή η ως άνω αναλογία αριθμού πιστών/ τετραγωνικών και η απόσταση μεταξύ των πιστών, καθώς και όλα τα μέτρα υγιεινής που έχουν θεσπίσει οι αρμόδιες αρχές. Στις εισόδους των χώρων λατρείας θα πρέπει να υπάρχει συσκευή με απολυμαντικό/ αντισηπτικό ή ισοδύναμης δράσης προϊόν, προς ελεύθερη χρήση από τους πιστούς.

2. Οι ως άνω απαγορεύσεις και υποχρεώσεις καταλαμβάνουν και τους χώρους λατρείας που βρίσκονται ενταγμένοι εντός δημοσίων, δημοτικών, φιλανθρωπικών, κοινωφελών ή άλλων υπηρεσιών, καταστημάτων και εγκαταστάσεων (π.χ. νοσοκομείων και ψυχιατρείων, γηροκομείων, οικοτροφείων, κοιμητηρίων, κατασκηνώσεων) και ιδιωτικών κτημάτων, κτιρίων και επιχειρήσεων (π.χ. συγκροτημάτων κατοικιών, κέντρων εκδηλώσεων, ξενοδοχείων).

3. Οι ως άνω απαγορεύσεις και υποχρεώσεις καταλαμβάνουν και τους ναούς και πάσης φύσεως χώρους λατρείας που κείνται εντός των ιερών μονών, μοναστηριών και κάθε είδους και νομικού/ κανονικού καθεστώτος χώρων εγκαταβίωσης.

4. Οι Ιερές Μονές, τα Μοναστήρια και οι λοιποί χώροι εγκαταβίωσης εντός της Επικράτειας κατά το ως άνω χρονικό διάστημα δεν θα δέχονται κοινό και πιστούς σε οργανωμένες ή ατομικές προσκυνηματικές επισκέψεις.

Οι απαγορεύσεις επισκέψεων και όλα τα αναγκαία προληπτικά μέτρα που αφορούν στις Ιερές Μονές της Αθωνικής Πολιτείας, λαμβάνονται με απόφαση του Διοικητού του Αγίου Όρους, κατόπιν προηγούμενης ενημέρωσης της Ιεράς Κοινότητας.

5. Όσον αφορά στις κηδείες και τις σχετικές με αυτές θρησκευτικές λειτουργίες και λοιπές ιεροπραξίες και ταφικές εκδηλώσεις, όπου σύμφωνα με τα οικεία θρησκευτικά ήθη εΐθισται η προσέλευση συγγενών, φιλικών προσώπων και κοινού, επιτρέπεται η συμμετοχή μόνο του θρησκευτικού λειτουργού, του απολύτως στενού συγγενικού περιβάλλοντος του αποβιώσαντος και των προσώπων που επιμελούνται της ταφής, τηρουμένων των αναγκαίων μέτρων προστασίας. Οι αρχές που είναι υπεύθυνες για τη λειτουργία και διαχείριση των κοιμητηρίων επιβλέπουν την ορθή εφαρμογή του παρόντος και οφείλουν να αποτρέπουν την προσέλευση προσώπων, στα οποία δεν επιτρέπεται η συμμετοχή στην τελετή, σύμφωνα με το πρώτο εδάφιο.

6. Επιτρέπεται η τέλεση λειτουργίας αποκλειστικά προς τον σκοπό μετάδοσης από εθνικής ή τοπικής εμβέλειας τηλεοπτικό ή ραδιοφωνικό μέσο, με την παρουσία του απολύτως αναγκαίου προσωπικού του μέσου».

Πράγματι, εις εφαρμογήν τού ως άνω ληφθέντος μέτρου δεν τελείται πλέον η Θεία Λειτουργία καί τό Μυστήριο τής Αγίας Ευχαριστίας στους Ιερούς Ναούς και Μονές τών Αθηνών, όπως και όλης τής χώρας. Τοιουτοτρόπως, εχθές, εορτή τής Σταυροπροσκυνήσεως, αλλά καί κατά τούς τρίτους χαιρετισμούς τής Υπεραγίας Θεοτόκου, τής Παρασκευής 20-3-2020, δοκιμάσαμε τήν μεγίστη πικρία νά μή λειτουργηθούμε στους Ιερούς μας Ναούς, κατ' εφαρμογήν τής προσβαλλομένης.

Τήν ακύρωση τής ὡδε προσβαλλομένης κοινῆς υπουργικῆς αποφάσεως αιτούμεθα νομίμως καί εμπροθέσμως διά τούς κάτωθι νομίμους, βασίμους καί αληθείς λόγους:

B. ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ:

**ΑΡΘΡΩΝ 13 (παρ. 2) και 25 (παρ. 1) Σ., 10 (παρ. 1), 52 (παρ. 1)
ΧΘΔΕΕ, ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ ΑΡΧΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΟΤΗΤΟΣ**

Επειδή η προσβαλλομένη απόφαση περιλαμβάνουσα τις αναλυτικώς προαναφερόμενες ρυθμίσεις παραβιάζει τις εν θέματι διατάξεις του Συντάγματος και του Νόμου και πρέπει νομίμως να ακυρωθεί.

Επειδή ειδικότερα κατά την παράγραφο 2 εδάφιο πρώτο του άρθρου 13 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «2. Κάθε γνωστή θρησκεία είναι ελεύθερη και τα σχετικά με τήν λατρεία της τελούνται ανεμπόδιστα υπό την προστασία των νόμων».

Επειδή επίσης, δυνάμει τού άρθρου 10 παρ. 1 τού Χάρτου Θεμελιωδών Δικαιωμάτων τής Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιτάσσεται ὅτι: «Κάθε πρόσωπο ἔχει δικαίωμα στήν ἐλευθερία σκέψης, συνείδησης καί θρησκείας. Τό δικαίωμα αὐτό συνεπάγεται (...) τήν ἐλευθερία ἐκδήλωσης τοῦ θρησκευάματος ἢ τῶν πεποιθήσεών του, ατομικά ἢ συλλογικά, δημοσία ἢ κατ' ἰδίαν, μέ τήν λατρεία, τήν ἐκπαίδευση, τήν ἀσκηση τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καί τίς τελετές».

Επειδή προσέτι κατ' άρθρο 25 παρ. 1 τού Συντάγματος κατοχυρούται η αρχή τής αναλογικότητας, οριζομένου ὅτι: «Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την

εγγύηση του κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκησή τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απ' ευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφ' όσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας".

Επειδή η ίδια αυτή συνταγματική αρχή τής αναλογικότητας προβλέπεται και στο άρθρο 52 παρ. 1 του Χάρτου Θεμελιωδών Δικαιωμάτων τής Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως εξής: "Κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον Νόμο και νά σέβεται τό βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης τής αρχής τής αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφ' όσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει ή Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων".

Έν προκειμένω παραβιάζεται ή κατοχυρουμένη κατ' άρθρα 25 του Συντάγματος και 52 παρ. 1 του Χάρτου Θεμελιωδών Δικαιωμάτων τής Ευρωπαϊκής Ένωσης αρχή τής αναλογικότητας και τούτο για τούς εξής λόγους.

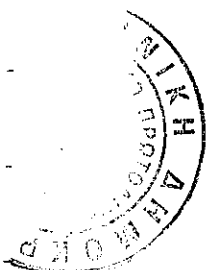
Η αρχή τής αναλογικότητας επιτάσσει τά όργανα του κράτους νά επιδιώκουν τήν επίτευξιν παντός νομίμου σκοπού αποκλειστικῶς και μόνον μέσω μέτρων, ἔτι και περιοριστικῶν τοιούτων, τά οποία κατά περίπτωσιν τυγχάνουν ὄχι μόνον σύμφωνα και συναφῆ πρὸς ἓνα προβλεπόμενο στόχο γενικοῦ ενδιαφέροντος, ἀλλά πρωτίστως τά αναγκαῖα – ἤτοι τά ἀπολύτως ἀναγκαῖα – πρὸς επίτευξή του και δὴ τά ὀλιγότερον ἢ και καθόλου ἐπαχθῆ για τούς διοικουμένους, εἰς τρόπον,

ὥστε, ἐάν ὑφίστανται ἕτερα μέτρα ὀλιγώτερον ἐπαχθῆ πρὸς ἐπίτευξη τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ πρέπει νομίμως αὐτὰ καί μόνον νά προκρίνονται καί νά ἐφαρμόζονται ἔναντι τῶν ἐπαχθεστέρων (κατά παγία Νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Επικρατείας: ΣτΕ 1341/1982, 2112/1984, ΤοΣ 1985-63, 2261/1984, 3682/1986, 1149/1988 ΤοΣ 1988, 325, 326, 1426/1989 (Γ' Τμ.) ΤοΣ 1989-302). Ὅπως ἐνδεικτικῶς, κατά τὴν ἀπόφασή του υπ' αριθμὸν 2112/1984 (ΤοΣ 1985-63, 64) τὸ Συμβούλιο τῆς Επικρατείας (κατά παγία Νομολογία, μάλιστα ἤδη πρὸ τῆς συνταγματικῆς τῆς καθιερώσεως) επικαλεῖται ρητῶς *“τὴν ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κράτους δικαίου ἀπορρέουσαν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς ἀναλογικότητος, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ἐκ μέρους τοῦ Νόμου καί τῆς Διοικήσεως ἐπιβαλλόμενοι περιορισμοὶ εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν ατομικῶν δικαιωμάτων πρέπει νά εἶναι μόνον οἱ ἀναγκαῖοι καί νά συνάπτονται πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν”*.

Ὡς εἰκός, ἡ λυδία λίθος, ἐπὶ τῆς ὁποίας κρίνεται ἡ ἐκ μέρους τῶν κρατικῶν Ἀρχῶν καί ὀργάνων τήρηση τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητος ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐκάστοτε λαμβανόμενο μέτρο εἶναι ὁ δι' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενος σκοπός καί ἀκολουθῶς ἡ διερεύνηση τῆς περιπτώσεως ὑπάρξεως ἐτέρων, ὀλιγώτερον ἐπαχθῶν, μέτρων.

Δυνάμει τῆς προσβαλλομένης κοινῆς υπουργικῆς ἀποφάσεως ὁ νόμιμος σκοπός, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει μέσω του ἐνδίκου λαμβανομένου μέτρου, ἦτοι διὰ τῆς προσωρινῆς ἀπαγορεύσεως τῆς τελέσεως παντός εἴδους λειτουργιῶν καὶ ἱεροπραξιῶν σε ὅλους ἀνεξαιρέτως τους χώρους θρησκευτικῆς λατρείας, συνίσταται σε *“προληπτικούς λόγους δημόσιας υγείας”* *“κατὰ τα ἀναφερόμενα στις σχετικὲς εἰσηγήσεις τῆς Ἐθνικῆς Επιτροπῆς Προστασίας Δημόσιας Υγείας ἔναντι τοῦ κορωνοϊοῦ COVID-19”*.

Στὴν προκειμένη λοιπὸν περίπτωση, παραβιάζεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναλογικότητος καί οἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 25 τοῦ Συντάγματος καί 52

του ΧΘΔΕΕ, διά τών οποίων και κατοχυροῦται, διότι ὁ ὡς ἄνω νόμιμος σκοπός τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως, ἴτοι ἡ εξασφάλιση τῆς δημοσίας υγείας δύναται νά ικανοποιηθεῖ μέ ἑτέρους τρόπους, ολιγώτερο ἐπαχθεῖς καί ὄχι αποκλειστικῶς μέσω τῆς προσωρινῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως τῆς Θείας Λειτουργίας. Αυτό οὐδόλως τυγχάνει τό ἀπολύτως ἀναγκαῖο μέτρο, ὅπως ἀπαιτεῖται δυνάμει τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναλογικότητος καί κατά τό ρητό γράμμα τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ Συντάγματος (ἄρθ. 25) καί τοῦ Χάρτου ΘΔΕΕ (ἄρθ. 52), χάριν τῆς επιτεύξεως τοῦ συγκεκριμένου νομίμου σκοποῦ. Διότι ὁ συγκεκριμένος σκοπός δύναται νά ικανοποιηθεῖ ακριβῶς διά τῆς βραχείας παραμονῆς τῶν πιστῶν στους χώρους λατρείας κατά τήν Θεία Λειτουργία καί με τήν κατάληψη τοῦ αὐτοῦ – ὡς διά τῆς προσβαλλομένης προβλεπομένου – χώρου τῶν 10 τ.μ. ἀνά πιστό καί με τήν τήρηση ἐλάχιστης ἀποστάσεως δύο μέτρων μεταξύ τῶν πιστῶν, ὅπως ἐπιτρέπεται ακριβῶς κατά τήν ἴδια τήν προσβαλλομένη χάριν τῆς ατομικῆς προσευχῆς μέσα στις Ἐκκλησίες. Ἄλλωστε ἤδη διά τῆς ἀπό 16-3-2020 συναφούς αποφάσεως τῆς διαρκούς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας περιορίσθηκε ὁ χρόνος διαρκείας τῆς Θείας Λειτουργίας καί συνακόλουθα τῆς παραμονῆς τῶν πιστῶν στην Ἐκκλησία κατά τήν τέλεσή της, σε μία ὥρα καί μεταξύ τῆς 7ης καί 8ης πρωινῆς, ὅτε, κατά τά κοινῶς γνωστά, ἡ προσέλευση τῶν πιστῶν εἶναι ἐλαχίστη.

Ἐτερο δε μέτρο – ολιγώτερο ἐπαχθές – εἶναι ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας στον προαύλειο τῶν Ἐκκλησιῶν χώρο καί με τήν κατάληψη τοῦ αὐτοῦ – ὡς διά τῆς προσβαλλομένης προβλεπομένου γιά τήν ατομική προσευχή μέσα στους Ναούς – χώρου τῶν 10 τ.μ. ἀνά πιστό καί με τήν τήρηση ἐλάχιστης ἀποστάσεως δύο μέτρων μεταξύ τῶν πιστῶν.

Ἐφ' ὅσον, κατά τά διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας, ἀλλά καί τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἐν σχέσει μέ τήν συγκεκριμένη νόσο τοῦ κορονοϊοῦ πού δέχεται ἡ προσβαλλομένη, ἡ προσέλευση καί βραχεῖα παραμονή τῶν

πιστών εντός τού Ναού καί μέ τήν εκ μέρους των κατάληψη χώρου 10 τ.μ. και με την τήρηση ελαχίστης αποστάσεως δύο μέτρων μεταξύ τους, είναι ενδεδειγμένο μέτρο, προκειμένου γιά τήν μή μετάδοση τού ιού καί τήν κατ' αυτόν τόν τρόπο επίτευξη τού σκοπού τής εξασφαλίσεως τής δημοσίας υγείας, κατά μείζονα λόγο και επί τή βάσει των αυτών διδαγμάτων τής κοινής πείρας καί τής ιατρικής επιστήμης, ο κίνδυνος μεταδόσεως τής νόσου θά καθίστατο εντελώς ανύπαρκτος, εάν τά ίδια προληπτικά μέτρα που προβλέπονται στην προσβαλλομένη, εφηρμόζοντο στους ανοικτούς χώρους των προαυλείων των Ιερών Ναών καί Μονών κατά τήν τέλεση τής Θείας Λειτουργίας καί τού Μυστηρίου τής Θείας Ευχαριστίας.

Ωστε καθίσταται εν προκειμένω αμέσως αυταπόδεικτη η παράβαση τής αρχής τής αναλογικότητος, αφού – ακόμη και εξ αυτής τής προσβαλλομένης – αποδεικνύεται ότι η ολοσχερής απαγόρευση τής τελέσεως τής Θείας Λειτουργίας στους Ιερούς Ναούς καί Μονές δεν είναι το μόνο υφιστάμενο μέσο για τήν καθ' όλα αποτελεσματική εξυπηρέτηση τού συγκεκριμένου ως άνω νομίμου σκοπού.

Περαιτέρω το ως άνω διά τής προσβαλλομένης αποφάσεως ληφθέν μέτρο τής προσωρινής απαγορεύσεως των Θείων Λειτουργιών καί ιεροτελεστιών μάς εμποδίζει νά ασκούμε τήν θρησκεία μας καί τά θρησκευτικά μας καθήκοντα διά τής συμμετοχής μας κατ' εξοχήν στήν Θεία Λειτουργία καί στό Μυστήριο τής Θείας Ευχαριστίας, αλλά καί τά συναφή περί τήν λατρεία καί τό εν λόγω Μυστήριο καί Θεία Λειτουργία ιερατικά μας καθήκοντα των πέντε πρώτων εξ ημών πρός εξυπηρέτηση των λατρευτικών αναγκών των ενοριτών μας στους Ιερούς Ναούς, στους οποίους υπηρετούμε. Όπως γίνεται δεκτό κατά παγία Νομολογία τού ΣτΕ, τό άτομο είναι ελεύθερο νά αναπτύσσει πάσα αναγκαία δραστηριότητα γιά τήν εκπλήρωση των σκοπών τής θρησκευτικής του

κοινότητας, πρό πάντων στά πλαίσια τού έργου τού θρησκευτικού λειτουργού. Επομένως κάθε άμεσος ή έμμεσος περιορισμός τού δικαιώματος τούτου είναι αντισυνταγματικός (ΣτΕ 4045/1983 Γ' Τμ., 2715/1984, ΟΛΣτΕ 2753/1988, ΤοΣ 1989-149).

Κατά τούς Θείους και Ιερούς Κανόνες τής Ορθοδόξου Πίστεως, διά τού επιτελουμένου κατά τήν Θεία Λειτουργία Μυστηρίου τής Θείας Ευχαριστίας οι Χριστιανοί, κατόπιν κατάλληλης πνευματικής προετοιμασίας (μετάνοια/ συμμετοχή στό Μυστήριο τής ιεράς εξομολογήσεως/ νηστεία), μεταλαμβάνουν τού Αγίου Σώματος και τού Αγίου Αίματος τού Κυρίου και Θεού ημών Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον. Τό εν λόγω Μυστήριο συντελείται σέ πάσα Θεία Λειτουργία, όπου μέσω τών σχετικών ευχών ο άρτος μετουσιώνεται σε Σώμα και ο οίνος σε Αίμα τού Χριστού, το Θείο και αληθινό ζείδωρο τής ανθρωπίνης υπάρξεως, διά τής μεταλήψεως τού οποίου η ψυχή αγάλλεται και πάλλει εκ τής εγγύτητός της προς τον Δημιουργό της, τον Ένα και Αληθινό Θεό, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Η Ορθόδοξη Πίστη, τήν οποίαν ο Χριστιανός αποκτά ήδη από της βαπτίσεώς του¹, ως ανεπανάληπτο και άρρητο βίωμα, ενέχει τό αυτονόητο για τούς Ορθοδόξους (πλήν ευλόγως ακατανόητο για τούς μή Ορθοδόξους) υπερβατικό στοιχείο τής μεθέξεως, τής κοινωνίας δηλαδή μέ τόν ίδιο τόν Θεό, τόν Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Μέσα στο Άγιο Ποτήριο είναι η αληθινή Ζωή, ο ίδιος ο Κύριος. Ωστε εκτός από ασύγγνωστη ασέβεια και απιστία, θα συνιστούσε και μεγίστη μωρία και άρνηση τής αλήθειας τό νά σκεφθεί κανείς ότι στό νάμα αυτό τής όντως Ζωής χωρούν θανάσιμες ασθένες και μολυσμοί.

Εξ άλλου για τούς Ορθοδόξους δέν είναι καθόλου άγνωστες ή ασυνήθεις οι αναρίθμητες περιπτώσεις τής επί σειράν δεκαετιών μεταλήψεως τών Αχράντων Μυστηρίων σε πάσχοντες από τίς άκρως

¹ ΟΛΣτΕ 660/2018, 926/2018, 1749/2019, 1750/2020 (παγία Νομολογία).

μολυσματικές νόσους τής φυματώσεως καί τής λέπρας στά σανατόρια τού Νοσοκομείου “Σωτηρία” και τού λεπροκομείου τής Σπιναλόγγας και της καταλύσεως, δηλαδή τής καταπόσεως, όλων τών υπολειμμάτων τού Αγίου Ποτηρίου από τούς Ιερείς, οι οποίοι φυσικά καί δεν εμολύνοντο ποτέ. Τούτο γιατί απλούστατα ούτε η αμαρτία ούτε οι συνέπειές της, ο θάνατος καί οι παντοειδείς ασθένειες τού ανθρώπου, δύνανται να κατισχύσουν τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο Οποίος ενίκησε τόν θάνατο καί διά τής Θείας κοινωνίας αναιρεί τις αμαρτίες καθαγιάζοντας καί νοηματοδοτώντας τήν ανθρώπινη βιοτή.

Η Θεία Ευχαριστία δεν είναι απλή παράδοσις τής Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Συνιστά δεσμευτικό γιά όλες τίς κρατικές Αρχές καί τά Δικαστήρια Θείο και Ιερό κανόνα καί ρητή εντολή τού ιδίου τού Κυρίου προς τούς Αποστόλους καί μέσω αυτών προς όλους τούς Ορθοδόξους Χριστιανούς (κεφάλαιο κβ' τού κατά Μάρκον Ευαγγελίου, στίχοι 19-20: “και λαβών άρτον ευχαριστήσας έδωκεν αυτοίς λέγων: τούτο εστί το Σώμα μου τό υπέρ υμών διδόμενον. Τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν. Ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων. Τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, το υπέρ υμών εκχυνόμενον”, κεφάλαιο κστ', στίχοι 26-28 τού κατά Ματθαίον Ευαγγελίου: “εσθιόντων δε αυτών λαβών ο Ιησούς τόν άρτον και ευχαριστήσας εδίδου τοίς μαθηταίς και είπε: λάβετε φάγετε. Τούτο εστί το Σώμα μου. Καί λαβών το ποτήριον και ευχαριστήσας έδωκεν αυτοίς λέγων: πίετε εξ αυτού πάντες. Τούτο γάρ εστί το Αίμα μου τό τής καινής διαθήκης το περί πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών”).

Καίτοι όλα τά όργανα τού κράτους οφείλουν νομίμως κατ' άρθρον 13 παρ. 2 νά προστατεύουν τήν άσκηση τής θρησκείας μας καί τής συναφούς μ' αυτήν λατρείας, οι καθ' ών διά τού ενδίκου ληφθέντος μέτρου τής προσωρινής απαγορεύσεως τής Θείας Λειτουργίας προξενούν

καίρια διακώλυσή μας ως προς την άσκηση τούτων. Μάς εμποδίζουν απολύτως νά ασκούμε την προβλεπόμενη κατ' άρθρα 13 παρ. 2 τού Συντάγματος και 10 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ θρησκευτική μας πίστη και την Ορθόδοξη Χριστιανική λατρεία, πού είναι και η σπουδαιότερη έκφανση τής θρησκευτικής μας ελευθερίας, και ενώ διά τής ασκήσεως τού δικαιώματος τής λατρείας μας και δή μέσω τής συμμετοχής μας στην Θεία Λειτουργία και στα Άγια και Ιερά Μυστήρια τής Ανατολικής Ορθοδόξου τού Χριστού Εκκλησίας, συμπεριλαμβανομένου πρωτίστως τού Μυστηρίου τής Θείας Ευχαριστίας, εκδηλώνουμε νομίμως την Ορθόδοξη Χριστιανική μας πίστη.

Η ελευθερία τής ασκήσεως τής θρησκείας γενικώς, και δή τών Ορθοδόξων Χριστιανών, αφορά προεχόντως στην ομαδική συλλογική εκδήλωση τής λατρείας, τής κοινής λατρευτικής συναθροίσεως και προσευχής, η οποία στους Ιερούς Ναούς και τίς Μονές τής Ορθοδόξου Ανατολικής τού Χριστού Εκκλησίας επιτελείται στά πλαίσια τής Θείας Λειτουργίας διά τού Μυστηρίου τής Θείας Ευχαριστίας.

Τό Σύνταγμα διά τής παραγράφου 2 τού άρθρου 13, όπως και τό άρθρο 10 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ, κατοχυρώνει την συλλογική αυτήν δραστηριότητα στους Ιερούς Ναούς και τίς Μονές, όπου ασκείται η λατρεία, και βεβαίως την συμμετοχή σ' αυτήν εκάστου πιστού, είτε ως μέλους τής θρησκείας (Χριστιανού) είτε ως στελέχους (θρησκευτικού λειτουργού).

Η ανωτέρω συνταγματική διάταξη προβλέπει την ελευθερία πάσης γνωστής θρησκείας και τό ακώλυτο τής ασκήσεως τής λατρείας της. Εκ τής ερμηνείας τής εν λόγω διατάξεως, εν συνδυασμώ προς το άρθρο 3 τού συντάγματος, προκύπτει η κατοχύρωση όλων τών πτυχών τής ασκήσεως τής θρησκείας². Η δε απαγόρευση οιασδήποτε πτυχής τής

² Προδρόμου Δαγτόγλου, Ατομικά Δικαιώματα, παρ. 567 επ. Εκδόσεις Αντ. Σάκκουλα, Αθήναι 1991.

θρησκείας από το κράτος, και ήδη της λατρείας, η οποία, κατά τὰ προρρηθέντα, συνιστά τήν κυριωτέρα της έκφανσιν, είναι αντισυνταγματική, δεδομένου ότι τό Σύνταγμα κατοχυρώνει τήν θρησκεία ως θεσμό³.

Μάλιστα τό Σύνταγμα δέν αρκείται μόνον στήν θεσμική κατοχύρωση της ελευθερίας (τού ακωλύτου) της λατρείας της θρησκείας, αλλά επιτάσσει και ότι *“τά σχετικά με την λατρεία της τελούνται ανεμπόδιστα υπό την προστασία των νόμων”*.

Η διάταξη αυτή της παραγράφου 2 τού άρθρου 13 τού Συντάγματος έχει αυτοτελές περιεχόμενο έναντι της κατοχυρώσεως της ελευθερίας της λατρείας. Ενώ η διακήρυξη της ελευθερίας της απαιτεί τήν αποχή τού κράτους, η περί προστασίας επιταγή απαιτεί συγκεκριμένη θετική κρατική ενέργεια, η οποία είτε εκδηλώνεται μέ τήν θέσπιση και ύπαρξη στήν νομοθεσία ειδικών διατάξεων για τήν προστασία της λατρείας (ως π.χ. η νομοθετική πρόβλεψη ως διακεκριμένης της περιπτώσεως κλοπής αντικειμένου αφιερωμένου στήν λατρεία)⁴ είτε διά της λήψεως τών εκάστοτε αναγκαίων για τήν διευκόλυνση και επ' ουδενί απαγόρευση τών λατρευτικών εκδηλώσεων και συναθροίσεων, ως πρωτίστως τυγχάνει για τούς Χριστιανούς η Θεία Λειτουργία και η συμμετοχή τους στα Ιερά Μυστήρια της Ορθοδοξίας.

Ομοίως και διά της διατάξεως τού άρθρου 10 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ ρητώς ορίζεται ότι η ελευθερία της θρησκείας καλύπτει τήν εκδήλωση τού θρησκευόμενου ή τών πεποιθήσεων, ατομικά ή συλλογικά, δημοσία ή κατ' ιδίαν, και ήδη μέ τήν λατρεία, τήν άσκηση τών θρησκευτικών καθηκόντων και τίς θρησκευτικές τελετές. Τιοιουτοτρόπως καθίσταται σαφές ότι ειδικής μερίμνης τυγχάνει η άσκηση της θρησκευτικής ελευθερίας μέ τήν εγγύηση τών διαφόρων μορφών, υπό τις οποίες

³ Προδρόμου Δαγτόγλου, Ατομικά Δικαιώματα, ό.π. παρ. 568.

⁴ Προδρόμου Δαγτόγλου, Ατομικά Δικαιώματα, ό.π. παρ. 576 επ.

εκδηλώνεται, ήτοι τόσο των παραδοσιακών τρόπων θρησκευτικής λατρείας, ως κατ' εξοχήν η Θεία Λειτουργία στις Εκκλησίες, όσο και παντός είδους θρησκευτικής εορτής και εκδηλώσεων με προσέλευση των πιστών (ΔΕΕ, C-426/16, Liga van Moskeen, ECLI:EU:C:2018:335)⁵.

Εξ άλλου, όπως αμέσως προκύπτει εκ της ως άνω διατάξεως του άρθρου 52 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ, οι περιορισμοί στά δικαιώματα και στις ελευθερίες πού κατοχυρώνει ο Χάρτης είναι θεμιτοί, μόνον εφ' όσον τηρούν τούς όρους πού απαριθμούνται στην εν λόγω διάταξη. Η αναφορά των συγκεκριμένων όρων για την επιβολή περιορισμών είναι εξαντλητική, ώστε δέν επιτρέπονται περιορισμοί των δικαιωμάτων πού βαίνουν πέραν των ορίων τής συγκεκριμένης διατάξεως. Επομένως, για να δικαιολογηθεί ένας περιορισμός θεμελιώδους δικαιώματος, εκτός τού ότι πρέπει νά προβλέπεται αμέσως στόν Νόμο και να επιδιώκει ένα θεμιτό σκοπό, πρέπει πρώτιστως νά αφήνει αλώβητο τό βασικό περιεχόμενο τού δικαιώματος και νά τηρεί τήν αρχή τής αναλογικότητας.

Πρόκειται περί περιορισμού των περιορισμών, αφού ως απόλυτο όριο των νομοθετικών παρεμβάσεων στό θεμελιώδες δικαίωμα προβάλλει τό βασικό περιεχόμενό του. Μέ τόν τρόπον αυτό ο Χάρτης καθιστά σαφές ότι για κάθε δικαίωμα υπάρχει και ένας σκληρός πυρήνας, πού δέν ανέχεται περιορισμούς και οφείλει νά παραμένει άθικτος ⁶.

Παράλληλα διά τής διατάξεως τού δευτέρου εδαφίου τής παραγράφου 1 τού άρθρου 52 ΧΘΔΕΕ κατοχυρώνεται με διπλό τρόπο η υποχρέωση τηρήσεως τής αρχής τής αναλογικότητας, αφού, πλέον τής ρητής μνείας τής εν λόγω δικαϊκής αρχής, ορίζεται ρητώς και ότι *“περιορισμοί επιτρέπεται νά επιβάλλονται μόνον εφ' όσον είναι αναγκαίοι”*, όπερ γίνεται δεκτό κατά παγία Νομολογία τού ΔΕΕ (ΔΕΕ C-283/11, Sky Osterreich, ECLI: EU: C: 2013:28, σκ. 47 επ., C-293/12,

⁵ Βασιλείου Σκουρή σελ. 2131, Η Συνθήκη τής Λισσαβώνας, Ερμηνεία κατ' άρθρον, Εκδόσεις Σάκκουλα, Αθήνα/ Θεσσαλονίκη, 2020.

⁶ Βασιλείου Σκουρή σελ. 2377-2379, Η Συνθήκη τής Λισσαβώνας, ό.π.

ECLI:EU:C:2014:238, Digital Rights Ireland/ Seitlinger κλπ., σκ. 45 επ.). Στην πραγματικότητα η αναγκαιότητα συνιστά όρον τής εν ευρεία εννοία αναλογικότητας και εξετάζεται μετά τόν έλεγχο τής καταλληλότητας τού εκάστοτε υπό κρίσιν επιβληθέντος μέτρου.

Ούτως κατάλληλη μέν είναι πάσα κρατική παρέμβαση στο θεμελιώδες δικαίωμα, διά τής οποίας εξυπηρετείται ένας θεμιτός σκοπός (ΔΕΕ C-159/10, Fuchs και Kohler, ECLI:EU:C:2011:508, σκ. 85).

Εφ' όσον δέ ο σκοπός θεωρείται θεμιτός, έπεται ο έλεγχος τής αναγκαιότητας τής παρεμβάσεως επί τού θεμελιώδους δικαιώματος.

Η εκάστοτε λοιπόν παρέμβαση επί τού θεμελιώδους δικαιώματος κρίνεται αναγκαία και άρα σύμφωνη πρός τήν αρχή τής αναλογικότητας, μόνον όταν δέν υπάρχει κανένα άλλο ηπιότερο εναλλακτικό μέτρο πού νά επιφέρει τό ίδιο αποτέλεσμα, όπως γίνεται δεκτό κατά παγία Νομολογία τού ΔΕΕ (ΔΕΕ C-92/09, C-93/09 Volker und Markus Schecke/ Eifert, ECLI:EU:C:2010:662, σκ. 76 επ., C-128/14 PP, Spasic, ECLI:EU:C:2014:586, σκ. 65 επ.).

Η εν προκειμένω διά τής προσβαλλομένης αποφάσεως ολοτελής αποστέρηση τού συγκεκριμένου Μυστηρίου τής Θείας Ευχαριστίας, τό οποίο επιτελείται στά πλαίσια τής Θείας Λειτουργίας στους Ιερούς μας Ναούς, πληροί τήν ψυχή μας μέ ανείπωτη στενοχώρια και βαθυτάτη θλίψη, δοθέντος ότι ήδη εχθές, Κυριακή τής Σταυροπροσκυνήσεως, κατ' εφαρμογήν τής προσβαλλομένης αποστερηθήκαμε τής Θείας Λειτουργίας και Ευχαριστίας βιούντες ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα απουσίας τού Θεού από μέσα μας από τήν έλλειψη κοινωνίας μαζί Του και τής πνευματικής και ψυχικής ενδυναμώσεως και πληρότητας, μέ τήν οποία τροφοδοτείται η ψυχή, οσάκις μεταλαμβάνει. Και όλα αυτά συντελούνται εντελώς παράνομα, κατά παράβασιν τής αρχής τής αναλογικότητας και προσβαλλομένου τού ως άνω ατομικού δικαιώματός στην λατρεία,

μολονότι υπάρχουν και μπορούσαν να προβλεφθούν στην προσβαλλομένη απόφαση οι προμνησκόμενοι εναλλακτικοί τρόποι, διά των οποίων ηδύνατο να εξυπηρετηθούν τόσο η τέλεση τού εν λόγω Μυστηρίου και τής Θείας Λειτουργίας, όσο και η προληπτική λήψη μέτρων προστασίας τής υγείας των συμμετεχόντων σ' αυτήν πιστών.

Καίτοι διά των άρθρων 25 παρ. 1 τού Συντάγματος και 52 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ προβλέπεται η ρητή υποχρέωση των κρατών μελών να σέβονται τό βασικό περιεχόμενο των προβλεπομένων στόν Χάρτη δικαιωμάτων και ελευθεριών, συμπεριλαμβανομένου άρα τού δικαιώματος εκδηλώσεως τού θρησκευάματος συλλογικά και δημοσία μέ τήν λατρεία και τήν άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων και τίς τελετές, οσάκις θεσπίζουν ένα περιορισμό των εν λόγω θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εν τούτοις οι καθ' ών προβλέποντες διά τής προσβαλλομένης κοινής τους αποφάσεως τό μέτρο τής απολύτου προσωρινής απαγορεύσεως τής Θείας Λειτουργίας παραβαίνουν τήν συγκεκριμένη ρητή νομική των υποχρέωση σεβασμού τού βασικού περιεχομένου τής κατ' άρθρα 13 παρ. 2 τού Συντάγματος και 10 παρ. 1 ΧΘΔΕΕ προστατευομένης Ορθοδόξου Χριστιανικής λατρείας, των θρησκευτικών καθηκόντων των Ορθοδόξων Χριστιανών και τής συμμετοχής τους στίς θρησκευτικές τελετές και δή στήν Θεία Λειτουργία και στό Μυστήριο τής Θείας Ευχαριστίας, πού επιτελείται σ' αυτήν.

Κατά συνέπειαν η προσβαλλομένη παραβιάζει τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του Νόμου και τυγχάνει νομίμως ακυρωτέα.

Γ'. ENNOMON SYMΦERON

ΕΠΕΙΔΗ οι αιτούντες έχομε άμεσο, ενεστώς και προσωπικό ηθικό έννομο συμφέρον γιά την άσκηση της παρούσης. Συγκεκριμένα:

Τυγχάνομε Ορθόδοξοι Χριστιανοί τό θρήσκευμα καί ή προσβαλλομένη έπιβάλλουσα καί σ' εμάς τό μέτρον τής προσωρινής απαγορεύσεως τής τελέσεως τής Θείας Λειτουργίας εντός τών Εκκλησιών, μάς εμποδίζει νά ασκούμε τά θρησκευτικά μας καθήκοντα τής συμμετοχής στην Θεία Λειτουργία καί στό Μυστήριο τής Θείας Ευχαριστίας, τό οποίο συνιστά ρητή πρόσ τούς Χριστιανούς εντολή τού ιδίου τού Κυρίου καί Θεού ημών Ιησού Χριστού καί άρα αποτελεί βασικό θρησκευτικό μας καθήκον. Κατ' αυτόν τόν τρόπο οι καθ' ών διά τής συγκεκριμένης προσωρινής απαγορεύσεως θίγουν αμέσως καί προσωπικώς εις βάρος μας ως Ορθοδόξων Χριστιανών το ατομικό μας δικαίωμα στην άσκηση τής Ορθοδόξου Χριστιανικής μας λατρείας διά τής συμμετοχής μας στην Θεία Λειτουργία καί τό εν αυτή τελούμενο Μυστήριο τής Θείας Ευχαριστίας, κατά παράβασιν τών άνωτέρω άρθρων τού Συντάγματος καί τού Χάρτου Θεμελιωδών Δικαιωμάτων τής Εύρωπαϊκής Ένώσεως καί τής αρχής τής αναλογικότητας, πού προβλέπουν καί κατοχυρώνουν υπέρ ημών τήν ακώλυτη άσκηση τών εν λόγω ατομικών μας δικαιωμάτων.

Επί πλέον η ένδικος προσωρινή απαγόρευση τής Θείας Λειτουργίας σε όλους τους Ιερούς Ναούς και ενώ μάλιστα υφίστανται άλλα μέτρα ολιγώτερον επαχθή, τά οποία θά μπορούσαν νά ληφθούν αντί τής εν λόγω απολύτου απαγορεύσεως, μάς προξένησε ηθική βλάβη, συνισταμένη σε άφατη θλίψη και στενοχώρια.

Περαιτέρω, ειδικώς ώς πρόσ τό προσωπικό έννομον συμφέρον τών α', γ', δ' καί ε' έξ ήμωv, ως έν ενεργεία ιερωμένων καί έφημερίων, έπισημαίνονται τά έξής.

Εκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 146/ Τεύχος Α'), ὁ ὁποῖος καί διέπει ἀκριβῶς τό νομικό καθεστῶς τῶν Ἐνοριῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Ναῶν (ἄρθρο 37 παράγραφος 1 τοῦ Νόμου 590/1977), πρῶτιστο καθῆκον καί μέλημα τοῦ ἐφημερίου σέ ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς εἶναι νά μεριμνᾷ εἰδικῶς γιά ὅλα τὰ ζητήματα τῆς λατρείας καί γιά τήν κατά Χριστόν πνευματική ζωή τόσο τοῦ ἰδίου, ὅσο καί τῶν ἐνοριτῶν.

Ἡ δέ βασική αὐτή θεσμική ἀποστολή τῶν ἐφημερίων Ἱερέων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνός μὲν ἐπιβάλλει τό προσωπικό καθῆκον καί τήν μέριμνα τῶν α', γ', δ' καί ε' ἐξ ἡμῶν ὡς ἐν ἐνεργείᾳ θρησκευτικῶν Λειτουργῶν γιά τήν κατά Χριστόν ζωή τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καί ἡμετέρων ἐνοριτῶν, προσδιερίζει δέ ἅμα κατ' ἰδιαιτέρα αὐτεπάγγελτη ἠθική πρωτίστως, ἀλλά καί νομική, ὑποχρέωση τό μέτρον τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης καί τοῦ προσωπικοῦ πνευματικοῦ ρόλου τῶν α', γ', δ' καί ε' ἐν ἐνεργείᾳ Ἱερέων καί ἐφημερίων.

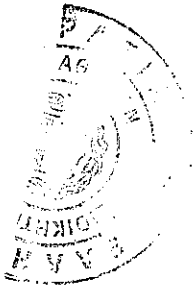
Για ὅλους αὐτούς τοὺς λόγους ἔχομε ἄμεσο, προσωπικό καί ἐνεστῶς ἠθικό ἔννομο συμφέρον γιά τήν ἀκύρωση τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως καί τήν ἀσκηση τῶν παρουσῶν ἀντιρρήσεων.

ΕΠΕΙΔΗ διά τό παραδεκτόν τῶν παρουσῶν ἀντιρρήσεων ἔχομε προκαταβάλλει τό νόμιμο προβλεπόμενο παράβολο, ὡς καί τα προβλεπόμενα τέλη γιά τήν κατάθεση καί ἀσκησὴ τῶν διά τοῦ πληρεξουσίου μας Δικηγόρου, ὅπως προκύπτει ἐκ τοῦ συνημμένου ἐξοφληθέντος γραμματίου ΔΣΑ υπ' ἀρ. Π / 23-3-2020.

ΕΠΕΙΔΗ οἱ παρούσες εἶναι νόμιμοι, βάσιμοι καί ἀληθεῖς καί πρέπει νά γίνεῖ δεκτές, ἀσκούνται δε καθ' ὅλα ἐμπροθέσμως.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Και συν ρητῆ ἐπιφυλάξει παντός νομίμου δικαιώματος

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνουν δεκτές οι παρούσες.

Να ακυρωθεί η ώδε προσβαλλομένη υπ' αριθμόν/2867/Υ1 κοινή απόφαση τών Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας περί επιβολής τού μέτρου τής προσωρινής απαγορεύσεως της τελέσεως παντός είδους λειτουργιών και ιεροπραξιών στους θρησκευτικούς χώρους λατρείας για το χρονικό διάστημα από 16-3-2020 έως 30-3-2020, δημοσιευθείσης στο Φ.Ε.Κ. υπ' αριθμόν 872/Β/16-3-2020, ως και πάσα συναφής ετέρα πράξις ήθελε εκδοθεί και δη περί τυχόν παρατάσεως τού ληφθέντος ως άνω μέτρου.

Να μάς επιστραφεί το καταβληθέν γιά την άσκηση της παρούσης παράβολο.

Να καταδικασθούν οι αντίδικοι στην ημετέρα εν γένει δικαστική δαπάνη.

Αθήναι, 23 Μαρτίου 2020

Ο αιτών την ακύρωση
και πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 690 77 27 088
xrapasotiriou@gmail.com

ΠΡΑΞΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ

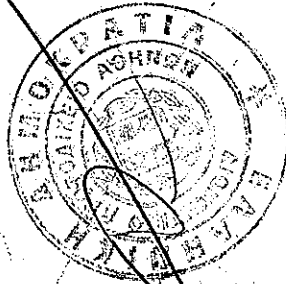
Αριθμός Εισαγωγής : ANP274/23-3-2020

Κωδικός WEB : 1112793837

Σήμερα την 23/3/2020 ημέρα Δευτέρα και ώρα 13:22 εμφανίστηκε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, ο/η ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ και κατέθεσε το παραπάνω δικόγραφο το οποίο παρέλαβε ο / η δικαστικός υπάλληλος Σπανάκη Μαρίνα. Επίσης κατέθεσε παράβολο () συνολικού ποσού 0.00 € (άρθρο 277 παρ. 2 και 4 ΚΔΔ).

Ο / Η Καταθέσας
ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ο Παραλήπτης
Σπανάκη Μαρίνα

ΠΡΑΞΗ ΟΡΙΣΜΟΥ ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ

Αριθμός Εισαγωγής: ANP274/23-3-2020

Αρμοδιότητα: Προεδρική

Πινάκιο: Ν. 1406 ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Ημερομηνία συζήτησης 24 Μαρτίου 2020, ημέρα Τρίτη

Ωρα: 10:00

**Ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του
Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών**

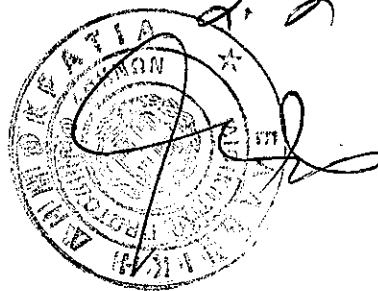
όρισε δικάσιμο για την υπόθεση αυτή την 24 Μαρτίου 2020, ημέρα Τρίτη, ώρα 10:00, τμήμα στο οποίο θα εκδικασθεί το Ν.1406 Προεδρική, που θα συνεδριάσει στον πρόεδρο υπηρεσίας του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Λουίζης Ριανκούρ 85, Αθήνα).

Αθήνα 23/3/2020

**Ο/Η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου
Διεύθυνσης του Δικαστηρίου**

ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ακρίβες αντίγραφο
Αθήνα, 23/03/2020
Ο προϊστάμενος του τμήματος

Μαρίνα Σπανάκη